

GLAZBENI ŽIVOT OSIJEKA I OKOLICE U 19. STOLJEĆU: KULTURNA BAŠTINA U NASTAVI GLAZBENE KULTURE I GLAZBENE UMJETNOSTI

JASNA ŠULENTIĆ BEGIĆ

Akademija za umjetnost i kulturu u Osijeku
jsulentic-begic@aukos.hr

AMIR BEGIĆ

Akademija za umjetnost i kulturu u Osijeku
abegic@aukos.hr

UDK / UDC: [37.091.-33-027.22:78.091]:930.85(497.543Osijek)"18"
Pregledni rad / Review paper

SAŽETAK

Zbog važnosti kulturne baštine kao izraza identiteta i kao poticaja za dijalog i razumijevanje, ali i opasnosti njezina nestajanja, od velike su važnosti odgoj i obrazovanje za očuvanje, zaštitu i promicanje kulturnoga naslijeđa. Stoga bi učenici trebali upoznati kulturnu baštinu u okviru umjetničkog obrazovanja putem njezinih različitih reprezentacija kao što su materijalna, nematerijalna, prirodna i digitalna baština. Svrha je ovoga rada ukazati na potrebu implementiranja muzikoloških tema u nastavu Glazbene kulture i Glazbene umjetnosti kao sastavnog dijela materijalne i nematerijalne baštine, točnije regionalne glazbene baštine. U radu će biti prikazani skladatelji i

glazbenici Osijeka i okolice koji su djelovali u 19. stoljeću, odnosno oni koji su rođenjem i/ili djelovanjem vezani uz Osijek i okolicu, a oni su: Mirko Emmerich pl. Turany, Joseph Beck, Dragutin Carl pl. Turany, Marijan Jaić, Karlo Hillebrand von Prandau, Ivan Nepomuk Hummel, Pajo Kolarić, Franjo Ksaver Kuhač, Adela Deszaty, Edmund Mihalović, Slavka Aloysia Atanasijević, Dragutin Karlo Trischler, Anka Elizabeta Amalija Barbot-Krežma, Franjo Krežma, Ljudevit Lujo Svećenski i Vladimir Josip Viktor Hafner. Navedene povijesne osobe mogu biti tema poučavanja u nastavi Glazbene kulture i Glazbene umjetnosti. U okviru rada, sa svrhom primjera takvog poučavanja, prikazana je i radionica pod nazivom *Stvaralaštvo Franje Krežme kao doprinos Europskoj godini kulturne baštine 2018*. Navedena radionica održana je u okviru *Festivala znanosti 2018*. godine u kojoj se obilježavala *Europska godina kulturne baštine*. Cilj radionice bio je privući pozornost učenika na važnost obilježavanja i očuvanja kulturne baštine putem upoznavanja skladateljskog rada, koncertnog djelovanja i školovanja violinskog virtuozu i skladatelja Franje Krežme.

Ključne riječi: glazbeni život Osijeka i okolice u 19. stoljeću, kulturna baština, nastava Glazbene kulture i Glazbene umjetnosti, učenici

UVOD

Kulturna baština nas okružuje u mjestima i gradovima, u prirodnim krajobrazima i na arheološkim nalazištima. Ona je u književnosti, umjetnosti i spomenicima, umijećima koje smo naučili od predaka, pričama koje pripovijedamo djeci, hrani koju jedemo, filmovima koje gledamo. Reprerentacije kulturne baštine imaju društvenu vrijednost koja može biti kulturna, umjetnička, povijesna, arheološka i antropološka. Kulturnom baštinom mogu se smatrati samo rezultati ljudske aktivnosti koji se namjerno štite, čuvaju i oživljavaju (EU, 2018). „Kako bi priča o nasljeđu dobila potrebni vizualni, tekstualni, ponekad glazbeni ili koji drugi umjetnički kontekst potrebno je identificirati i pronaći informacijske izvore iz kojih proizlazi takvo kontekstualno oblikovano komuniciranje baštine“ (Seiter-Šverko, 2012, 2). Istražujući i prezentirajući kulturnu baštinu težimo njezinom očuvanju u društvu, kao i poboljšanju kulturnog identiteta i vidljivosti u društvu. Pritom štitimo baštinu i međusobno prepoznajemo kulturnu raznolikost (EU, 2019). „Zbog važnosti kulturne baštine kao izraza identiteta i kao poticaja za dijalog i razumijevanje, ali i opasnosti njezina nestajanja, od najveće su važnosti odgoj i obrazovanje za očuvanje, zaštitu i promicanje kulturnoga naslijeđa“ (Vasilj i Letina, 19: 13). Stoga bi učenici trebali upoznati kulturnu baštinu u okviru obrazovanja koje se može odvijati u *formalnom*, *neformalnom* i *informalnom* kontekstu. *Formalni* kontekst odnosi se na upoznavanje kulturne baštine u školama u okviru predmeta koji se bave temama iz područja likovne umjetnosti, glazbene umjetnosti, drame, književnosti, plesa, dizajna, jezika, povijesti, medija i sporta. Što se tiče *neformalnog* konteksta, kulturna baština upoznaje se u okviru izvanškolskih aktivnosti koje se odvijaju na glazbenim i likovnim tečajevima, internetskim tečajevima ili institucijama poput društava, galerija ili muzeja, u društvenim centrima, omladinskim klubovima ili sportskim klubovima. Kulturnu baštinu u *informalnom* kontekstu upoznaje se u obitelji ili među vršnjacima na način da mala djeca u obitelji pjevaju i crtaju/slikaju, muziciraju ili plešu s vršnjacima, fotografiraju i dijele fotografije s virtualnim prijateljima na društvenim mrežama. Informalno upoznavanje kulturne baštine može se odvijati i na turističkim putovanjima, na društvenim mrežama, TV i radio emisijama, uz pomoć računalnih igara i knjiga, u kinematografima i itd. (EU, 2016). Kulturnu baštinu učenici mogu upoznavati putem njezinih različitih reprerentacija kao što su *materijalna*, *nematerijalna*, *prirodna* i *digitalna* baština. *Materijalna* baština su građevine, spomenici, artefakti, arhivi,

odjeća, umjetnine, knjige, strojevi, povijesni gradovi, arheološke lokacije, itd. U *nematerijalnu* baštinu ubrajaju se izrazi, znanja, vještine, predmeti, kulturni prostori, jezici, usmena tradicija, izvedbene umjetnosti, tradicionalna umijeća, itd. Krajobrazi i geografska područja, u kojima priroda pokazuje dokaz kulturnih praksi i tradicija, reprezentacije su *prirodne* baštine, dok *digitalnu* baštinu predstavljaju resursi stvoreni u digitalnom obliku ili oni koji su digitalizirani na način koji jamči njihovo očuvanje (EU, 2018). Znači, učenici u okviru obrazovanja upoznaju kulturnu baštinu (EU, 2016), no pri tom valja voditi računa da „učenici svoje kompetencije vezane uz kulturnu baštinu stječu aktivno i učinkovito, kroz različite oblike izvanučioničke nastave, učenjem otkrivanjem, istraživanjem te izravnim susretom s bogatim opusom kulturnoga naslijeđa što ujedno predstavlja bazu cjeloživotnoga učenja“ (Vasilj i Letina, 2019, 25-26). Stoga bi umjetničko obrazovanje trebalo poticati učenike da se bave raznim oblicima tradicionalne i suvremene umjetnosti (umjetničko obrazovanje u užem smislu) i svakodnevnom kulturom (kulturno obrazovanje u širem smislu) što predstavlja temelj za njihov sadašnji i budući život (EU, 2016). Danas se u Europi u području umjetničkog obrazovanja najčešće upotrebljavaju termini *obrazovanje za umjetnost* i *obrazovanje putem umjetnosti*. *Obrazovanje za umjetnost* podrazumijeva oblikovanje osjetljivosti i umjetničkog senzibiliteta, poštivanje estetskih vrijednosti te oblikovanje sposobnosti umjetničkog izražavanja. *Obrazovanje putem umjetnosti* podrazumijeva proces formiranja cjelovite ličnosti, tj. ne služi samo razvoju umjetničkog senzibiliteta radi umjetnosti same, već i njegovu transferiranju na druga područja, kao što je obogaćivanje znanja, jačanje osobnog mišljenja, stjecanje moralnih kriterija, imaginacije i kreativne sposobnosti (Brajčić, 2016). Putem učenja o kulturnoj baštini i bavljenja umjetnošću te stjecanjem umjetničkih vještina, učenici stječu svijest o potrebi očuvanja kulturne baštine i cijenjenja iste. S obzirom na važeći *Kurikulum za nastavu Glazbene kulture i Glazbene umjetnosti* iz 2019. godine, navedeno se ostvaruje i u nastavi glazbe općeobrazovnih škola jer učenici trebaju osvijestiti vrijednosti bogate regionalne, nacionalne i europske, tj. globalne glazbene i kulturne baštine u kontekstu svjetske kulture (MZO, 2019). Prema Vidulin (2020) glazbena nastava služi upoznavanju i razumijevanju umjetničkih djela i očuvanju povijesno-kulturne baštine, a ujedno i osposobljava učenike za umjetničko doživljavanje i izražavanje. Također, slušanjem i upoznavanjem umjetničke glazbe u nastavi glazbe čuva se povijesno-kulturna baština (Vidulin, 2020). Osim što kulturnu baštinu učenici upoznaju slušanjem glazbe, upoznaju je i aktivnim muziciranjem, tj. pjevanjem umjetničkih autorskih i narodnih

pjesama, sviranjem, plesanjem, upoznavanjem glazbeno-stilskih razdoblja s povijesnog konteksta, upoznavanjem tradicijske glazbe Hrvatske i svijeta te sudjelovanjem u različitim projektima koji se bave glazbenom baštinom prošlih vremena te brojnim drugim aktivnostima.

Svrha je ovoga rada ukazati na potrebu implementiranja muzikoloških tema, tj. regionalne glazbene baštine u nastavu Glazbene kulture i Glazbene umjetnosti. Rad daje prikaz šesnaest skladatelja i glazbenika Osijeka i okolice koji su djelovali u 19. stoljeću i koji mogu biti tema poučavanja u nastavi Glazbene kulture i Glazbene umjetnosti. Iz tog razloga u radu je prikazana i radionica pod nazivom *Stvaralaštvo Franje Krežme kao doprinos Europskoj godini kulturne baštine 2018.* koja je održana u okviru *Festivala znanosti 2018.* godine kada se obilježavala *Europska godina kulturne baštine 2018.* Kao tema radionice odabran je skladatelj i violinski virtuoz Franjo Krežma, no isto tako to može biti i neki od drugih skladatelja i glazbenika koji su djelovali u Osijeku u 19. stoljeću, a koji su prikazani u ovome radu.

GLAZBENI ŽIVOT OSIJEKA I OKOLICE U 19. STOLJEĆU

U ovom dijelu rada bavit ćemo se glazbom Osijeka i okolice u 19. stoljeću, tj. prostora koji podrazumijeva područje današnje Osječko-baranjske županije. Osim Osijeka, u ovo područje ubrajaju se gradovi Našice, Đakovo, Beli Manastir, Donji Miholjac, Valpovo te mjesta Aljmaš, Erdut, Bizovac, Bilje, Darda, Kneževo, Batina, Topolje i druga. U Osijeku i okolici u 19. stoljeću odvijao se intenzivan glazbeni život, a on se ogledao kroz osnivanje glazbenih i pjevačkih društava, organiziranje koncerata, kazališnih predstava i balova (Červenjak, 2013). Glazba se njegovala i u samostanima i crkvama te u domovima vojnih i građanskih uglednika (Živaković-Kerže, 2012). Glazbeno kazalište također je bilo vrlo popularno. Organizirano je u privatnim kućama i vlastelinskim imanjima, kao na primjer kod obitelji Pejačević u Našicama i Osijeku, dok je obitelj Prandau čak imala i svoje malo kazalište izgrađeno 1809. godine na imanju u Valpovu. Članovi obitelji također su sudjelovali u predstavama, a u svojim su knjižnicama imali brojnu glazbenu literaturu i libreta. Vojna uprava osječke Tvrđe uredila je malo kazalište u zgradi glavnog zapovjedništva. Od 1834. godine na repertoaru vojnog kazališta bile su različite vrste igrokaza s pjevanjem, a s postavljanjem opereta započelo se 1862. godine. Razvoj Gornjeg dijela grada i rast imućnog stanovništva, zajedno s gubitkom interesa za staromodno kazalište u Tvrđi,

doveli su do izgradnje nove kazališne zgrade i kazališta koje je započelo s radom 1866. godine. Sedamdesetih godina 19. stoljeća počinju se izvoditi i operne predstave (Katalinić, 2020). „Balovi i plesnjaci bili su još jedan popularan oblik zabave, te su se održavali u za to posebno izgrađenim dvoranama, od kojih je najpoznatija ona na ulazu u perivoj Gradski vrt, koja je zbog svoje ljepote ponekad bila nazivana osječkim Schönbrunom“ (Živaković-Kerže, 2004, 19). Plesna dvorana stradala je u požaru i obnovljena je 1863. godine. Obnovu i dogradnju gradske plesne dvorane vodio je osječki građevinski poduzetnik Franjo Wagner (Ivanković, 2019). U 19. stoljeću u Osijeku postoje i crkvena i svjetovna pjevačka društva (Romolić i Sršić, 2020) kao što su *Pjevačko društvo židovske zajednice, Esseker Kirchenmusikverein, Lipa, Zrinski i Kuhač* (Živaković-Kerže, 2012). Osim njih djeluju i društva vatrogasne glazbe, kao npr. u Donjem Miholjcu koje je osnovano 1898. godine te je u okviru njega osnovana i glazbena škola u koju su se upisivali dječaci u dobi od 12 do 15 godina. Škola je davala poduku iz puhačkih instrumenata, ali nije izdavala svjedodžbe (Dimitrijević, 2010).

U Osijeku je 1847. godine Pajo Kolarić osnovao prvi tamburaški ansambl, o čijem su djelovanju sačuvani podaci, premda se može pretpostaviti da su slični (polu)amaterski ansambli postojali u Slavoniji i ranije (Bonifačić, 1993 prema Bezić, 2001). Osim Paje Kolarića, uz Osijek i to doba vežu se Franjo Kuhač, Anka Krežma, Franjo Krežma, Slavka Atanasijević i Adela Deszaty koja je osnovala tada glasoviti osječki trio. Adela je svirala glasovir, trgovac Josip Gustav Blau violinu, a glazbenik Ivan Nepomuk Hummel violončelo. Osim navedenih osječkih glazbenika treba istaknuti i djelovanje violinista, dirigenta i glazbenog pedagoga Ljudevita Luje Svećenskog, zatim skladatelja, dirigenta i glazbenika Vladimira Hafnera i orguljaša Dragutina Trišlera. U glazbenim nastojanjima pridružuju im se i različita strukovna društva koja su uključivala i glazbenu sekciju u obliku pjevačkih zborova ili instrumentalnih sastava (limena glazba, tamburaški sastavi). Osječka je filharmonija pak održavala redovite koncerte, ali je predstavljala i niz gostujućih glazbenika poput Artura Rubinsteina i Jana Kubelika (Živaković-Kerže, 2012). Jedan od prvih učitelja glazbe u Osijeku bio je Mirko Emmerich pl. Turany. Njegovi učenici bili su barun Karlo Hillebrand von Prandau te njegov sin Dragutin Carl pl. Turany (Ceribašić, 2009). Iz okolice Osijeka, iz Feričanaca, potekao je u to doba i Edmund Mihalović koji je glazbeno djelovao u Budimpešti te iz Slavonskog Broda franjevac Marijan Jaić, pisac, prevoditelj i skladatelj. Osim Mirka Emmericha pl. Turanyja kao učitelja glazbe, mnoge glazbenike, koji su potekli iz toga dijela Slavonije, poučavao je i Josip Beck koji je djelovao u Donjem Miholjcu. Iz tog razloga ćemo upravo s

njima započeti prikaz glazbenika iz Osijeka i okolice u 19. stoljeću, a zatim će biti govora o glazbenicima koji su rođenjem i/ili djelovanjem vezani uz Osijek i okolice.

PRIKAZ GLAZBENIKA IZ OSIJEKA I OKOLICE U 19. STOLJEĆU

Mirko Emmerich pl. Turany, učitelj glazbe, rođen je 1766. godine (Perči, 2006). Bio je porijeklom iz mađarske vlastelinske obitelji. Djelovao je kao orguljaš župne crkve i učitelj glavne učionice¹ u osječkom Gornjem gradu, a vladao je i osnovama harmonije i bio je vješt glasovirač (Ceribašić, 2009). Prema zapisu u Ljetopisu franjevačkog samostana iz ožujka 1846. godine, bio je nagrađen ordenom za dugogodišnji rad u obrazovanju, a uz to je još primio novčanu nagradu od 200 Fl² (Perči, 2006). Barunica Ana Prandau, rođena Pejačević, majka baruna Karla, također je učila glasovir kod Mirka pl. Turanyja. Ona je cijeli život bila naklonjena glazbi i lijepim umjetnostima te ih je njegovala u svojim dvorcima u Valpovu, Osijeku i Požunu (Kapko-Foretić, 2009). Mirko Emmerich pl. Turany preminuo je, prema zapisu Matice umrlih župne crkve Donjeg grada, u 80. godini, 18. listopada 1846. godine (Perči, 2006).

Joseph (Josef, Josip) Beck (Bek) bio je učitelj i orguljaš. Rođen je 1803. godine u mjestu Nádasd u Mađarskoj, a preminuo je u Donjem Miholjcu 1871. godine. Glazbu je učio u Pečuhu (Pécs) i 1822. godine položio ispit za učitelja glazbe. Od 1824. do 1871. godine bio je učitelj i orguljaš u glavnoj školi u Donjem Miholjcu. Glazbena škola u Donjem Miholjcu prvi put spominje se 1834. godine, a njezin osnivač bio je barun Karlo Hilleprand von Prandau. On je nagovorio mjesnog učitelja Becka da vodi nastavu u toj školi. Nastavni plan obuhvaćao je puhačke instrumente (flautu, klarinet, fagot, rog i trubu) i bio je vjerojatno sastavljen u svrsi obrazovanja glazbenika za potrebe Prandauova dvorskog orkestra. Iako učiteljski tečaj pri glavnoj i glazbenoj školi nije bio službeno priznat, tu su se odgajali budući učitelji i orguljaši koji su završni ispit morali polagati u Pečuhu. Za savjestan rad Beck je 1834., 1857. i 1867. godine bio službeno pohvaljen (Rakijaš, 1983).

1 Gornjogradska glavna učionica je današnja Osnovna škola Svete Ane u Aninoj ulici u Osijeku (Živaković-Kerže, 2018).

2 Fl – kratica za forinte. Forinta dolazi od mađarskog izraza *forint*, a izraz forint od talijanskoga *fiorino* ili latinskoga *florenus* (Martinić, 2018).

Dragutin Carl pl. Turany bio je skladatelj, glasovirač i dirigent mađarsko-hrvatskog podrijetla. Rođen je u Osijeku 16. prosinca 1805. godine, a preminuo je u Aachenu 4. listopada 1873. godine. Ostvario je uspješnu profesionalnu glazbenu karijeru. Prvu glazbenu naobrazbu stekao je od oca, orguljaša osječke župne crkve Mirka Emmericha pl. Turanyja (LZMK, 2021). Za ranog djetinjstva muzicirao je s ocem i bratom u raznim dvorcima baruna Prandaua. Usavršavao se u Beču gdje je već s nepunih 17 godina završio bečki studij, a od 1822. godine boravio je u Požunu (Bratislavi) i pohađao predavanja iz filozofije i prava na tadašnjoj Kraljevskoj akademiji gdje je učio glazbu kod Heinricha Kleina (Kapko-Foretić, 2009) odnosno razvio glazbeničku djelatnost. Godinu 1835. proveo je u Zagrebu kao operni dirigent i glasovirač te je stekao popularnost obradama budnica. Godine 1836. bio je operni dirigent u Beču, a od 1842. do 1858. godine djelovao je u Aachenu kao gradski kapelnik i glazbeni ravnatelj. Skladao je djela u ranoromantičkom stilu za glasovir, solo popijevke, zborove, mise, simfonijska, koncertantna i komorna djela, dvije opere i dr. (LZMK, 2021).

Marijan Jaić bio je hrvatski pisac, prevoditelj i skladatelj. Rođen je u Brodu na Savi (danas Slavonski Brod) 4. srpnja 1795. godine, a preminuo je u Budimu (Mađarska) 4. kolovoza 1858. godine. Bio je franjevac, sakupljač i obrađivač crkvenih napjeva. Školovao se u Brodu gdje je dobio i osnovnu glazbenu poduku. Studij filozofije završio je u Iloku, a teologiju u Baji i Aradu. Djelovao je kao učitelj u Vukovaru, zatim kao gvardijan nekih slavonskih samostana i ravnatelj gimnazije u Osijeku (1836.-1845.). Od 1850. do 1858. godine živio je u Budimu. Njegova pisana djela su *Vinac bogoljubnih pisamah* (1827., 1862., 1885), *Toma od Kempisa četiri knjige o naslidovanju Isukrsta* (1835.) i *Ručna knjižica* (1837.). Na području glazbe najznačajnije mu je djelo, tiskano u više desetaka izdanja, kantual *Napivi bogoljubnih crkvenih pisamah* (1850.), u kojem je prikupio skladbe stranih autora i pučke crkvene pjesme iz Slavonije, Bačke i Banata te zapisao melodije s tekstom i orguljskom pratnjom. Zbirku je posvetio banu Josipu Jelačiću koji je otkupio nekoliko stotina primjeraka i dao ih podijeliti učiteljima i orguljašima (LZMK, 2021).

Barun **Karlo Hillebrand von Prandau** bio je skladatelj i glasovirač. Rođen je u Osijeku 6. rujna 1792. godine, a preminuo je u Beču 11. travnja 1865. godine. Vjerojatno je prvu glazbenu poduku dobio u Valpovu od učitelja Mihaela Schönhoffa. Ne zna se točno kada je počeo učiti glasovir, a kada violinu te koji je instrument bio prvi, a koji drugi (Perči, 2006). U Osijeku je učio glasovir i glazbenu teoriju kod Mirka Emmericha pl. Turányija. Godine 1806. završio je gimnaziju u Osijeku, zatim u Bratislavi, tada Požunu, nastavio učiti glazbu

kod H. Kleina (Ajanović-Malinar, 2002a), a potom u Pešti, danas Budimpešti. Studirao je i pravo (Vinaj, 2014) koje je diplomirao 1812. godine. S majkom je od 1816. do 1830. godine upravljao valpovačkim vlastelinstvom. Podijelio ga je s bratom 1830. godine, a 1848. godine ustupio mu je upravljanje imanjem i dvorcem u Donjem Miholjcu. Njegovim su nastojanjem 1830-ih podignute škole u Podravskim Podgajcima, Radikovcima, Šljivoševcima i Viljevu, a u crkvi sv. Mihovila Arkandela u Donjem Miholjcu dao je 1852. godine sagraditi orgulje, koje se pripisuju bečkom krugu orguljara i ubrajaju među najvrjednije u Hrvatskoj. Nakon ženidbe 1823. godine (Ajanović-Malinar, 2002a) s groficom Marijom Terezijom rođenom Buttlar, udovicom pl. Breznay, živio je u Donjem Miholjcu sve do suprugine smrti 1938. godine. Imanjem su se bavili upravitelji dok se on više bavio glazbom (Vinaj, 2014). Osim u Donjem Miholjcu, sa suprugom je boravio i u Egeru, Pečuhu i Beču, gdje se po ženinoj smrti 1838. godine nastanio i posvetio glazbi i dobrotvornom radu. U obiteljskim dvorcima u Valpovu i Donjem Miholjcu te u Pečuhu i Beču okupljao je glazbenike i priređivao koncerte (Ajanović-Malinar, 2002a). Bio je dobar organizator i mnogo je učinio za Donji Miholjac i Valpovo. To se vidi po tome što je Prandau oko sebe skupljao glazbenike cijeloga onog područja, naročito iz Osijeka i Pečuha te je u Valpovu osnovao kvintet (Rakijaš, 1974 prema Dimitrijević, 2010), a u Donjem Miholjcu utemeljio glazbenu školu (Vinaj, 2014). U Beču je ugled stekao kao glasovirač i vrstan improvizator. Novčano je podupirao mlade umjetnike, među ostalim osječkog orguljaša i učitelja Antuna Franza Oberritera (Ajanović-Malinar, 2002a) koji je od 1829. do 1845. godine bio orguljaš župne crkve sv. Mihovila u osječkoj Tvrđi (Majer-Bobetko, Blažeković i Doliner, 2009). Materijalno i savjetima podupirao je i gradnju instrumenata prethodnika harmonijâ, posebice izum fisharmonike A. Häckla. Skladateljska ostavština od 17 izvornih skladbi i obrada sačuvana je u *Glazbenoj zbirci obitelji Hillebrand von Prandau i Norman von Ehrenfels* u *Muzeju Slavonije*. U zbirci je sačuvana i 371 obrada opernih i instrumentalnih djela (Ajanović-Malinar, 2002a). Iz popisa skladbi vidi se da je Prandau zapravo više radio prerade tuđih skladbi, najčešće za trio (violinu, violu i violončelo; violinu, harmonij i glasovir; violu, harmonij i glasovir) i kvintet (obou, klarinet, dva roga i glasovir). Svoje je skladbe tiskao kod Diabelija u Beču. Povremeno je pisao u duhu narodne glazbe, ali najčešće u stilu mađarskih Roma (Rakijaš, 1974 prema Dimitrijević, 2010). Prema suvremenicima, bio je vrstan glasovirač i orguljaš, glazbenik temeljite i svestrane naobrazbe. Budući da većina njegovih djela još nije pronađena, prave skladateljske dosege nije moguće ocijeniti (Ajanović-Malinar, 2002a).

Ivan Nepomuk Hummel (Hummel) bio je mađarski skladatelj, dirigent, orguljaš, glasovirač, virtuoz na fisharmonici i glazbeni pedagog. Rođen je u mjestu Kaloča 5. svibnja 1820. godine, a preminuo je u Budimpešti 14. travnja 1896. godine. Preparandiju, a vjerojatno i glazbenu naobrazbu, završio je u Pečuhu. Od 1838. godine bio je učitelj u Đakovu (LZMK, 2021). Od 1850. godine Hummel je djelovao u župnoj crkvi u Tvrđi u Osijeku kao zborovođa, orguljaš, skladatelj te kao virtuoz na fisharmonici. Svojim je djelovanjem značajno obogatio glazbeni život Tvrđe i Osijeka toga vremena (Ban, 2004). Godine 1850. utemeljio je *Crkveno glazbeno društvo (Kirchenmusikverein)* s pjevačkim zborom i glazbenim arhivom, a 1858. godine osnovao je *Osječki pjevački zbor (Esseker Liedertafel)*. Godine 1862. spojio ih je u *Osječko pjevačko društvo (Esseker Gesangsverein)* i uveo pjevačku poduku. Godine 1867. u okviru društva osnovao je glazbenu školu, koja se uz prekid od 1876. do 1878. godine održala do 1885. godine. Skladao je i niz vokalnih i instrumentalnih skladbi, osobito na području crkvene glazbe (LZMK, 2021).

Pajo Kolarić bio je hrvatski skladatelj i tamburaški dirigent. Rođen je Osijeku 17. siječnja 1821. godine, a preminuo je u Osijeku 13. studenog 1876. godine (LZMK, 2021). U Osijeku je 1841. godine završio gimnaziju, potom je bio gradski kancelist, 1850-ih činovnik u sirotištu, od 1861. godine gradski vijećnik te od kraja 1860-ih ravnatelj *Osječke štedionice* i potom *Slavonske sredotočne štedione*, koju je i osnovao. Od 1865. do 1867. godine bio je zastupnik grada Osijeka i 1872. osječko-valpovačkoga kotara u *Hrvatskom saboru*. Kao pristaša ilirskog pokreta zaslužan je za buđenje nacionalne svijesti u Osijeku (Miholić, 2009). Godine 1847. osnovao je prvi građanski amaterski tamburaški sastav od šest članova te je time tamburi dao novu funkciju u glazbenom životu (Njikoš, 1971) i tako profesionalizirao tradiciju slavonskoga tamburaškoga muziciranja (LZMK, 2021). S tim je sastavom nastupao kao tamburaš i pjevač bariton izvođači obrade hrvatskih narodnih popijevaka (Miholić, 2009). Prvi je skladao pjesme uz pratnju tambure na način pučkih gradskih pjesama (LZMK, 2021). Skladao je na vlastite i na narodne tekstove desetak popijevaka, odnosno *slavonskih varoških pjesama* (Rudolf, 1936) koje je Franjo Ksaver Kuhač objavio u zbirci *Južno-slovenske narodne popievke*, a one su: *Od sad, draga, tebe ljubiti ne ću, Zašto, dragi, zlobu tajnu provodiš?, Kako može duša tvoja jedan dan bit' bez mene?, Vidiš, draga, lice moje, Da znaš pravo srce moje, Ta, što si se podbočila?, Radi tebe ja na kocku stavio sam, U kavanu dodjoh, pred aduta sjedoh, Potlam podne ode tata, pa ode i mama, Šeto sam se gore doli po zelenoj bašči*. Na stihove Petra Preradovića skladao je pjesmu *Miruj, miruj, srce moje (Tko je srce u te dirnô)*, koja je stekla

najveću popularnost, a bila je objavljena i u izdanjima *Hrvatska pjesmarica* (Zagreb, 1893.), *Vienac hrvatskih pjesama* (Zagreb, 1894.), *Hrvatska pjesmarica* (Zagreb, 1942.), *100 najpopularnijih starogradskih pjesama i romansi* (Zagreb, 1978.), *Iz zemlje sam čestitih Hrvata* (Zagreb, 1993.), *Tambura u Hrvata* (Zagreb, 1995.) te snimljena na ploču *Zlatne žice tamburice* (Jugoton, 1981.) i na CD *Opet će zvoniti zvona* (Orfej, 1995.). U knjizi *Pajo Kolarić – Život i rad* 1995. objavljene su Njikoševe obrade Kolarićevih popijevaka za glas ili pjevački zbor uz tamburaški orkestar te skladbe posvećene Kolariću koje su skladali Franjo Ksaver Kuhač, Josip Andrić i Julije Njikoš (Miholić, 2009). Suradivao je s Franjom Ksaverom Kuhačem i slijedio hrvatski ilirski preporod (LZMK, 2021). Oporučno je ostavio veću svotu novca zagrebačkim i osječkim kulturnim i prosvjetnim ustanovama i udrugama te siromasima. U *Muzeju Slavonije* u Osijeku pohranjena je njegova tambura maloga kruškolikog korpusa, dugoga vrata i s deset rupica za čivije, najstariji poznati primjerak povijesnoga značenja. U Osijeku njegovo ime nose od 1954. godine *Slavonsko tamburaško društvo* te od 1961. godine brončana, srebrna i zlatna plaketa *Tambura Paje Kolarića* (rad K. Bošnjaka) *Festivala hrvatske tamburaške glazbe*, a 1970. godine na Preradovićevu šetalištu bilo je postavljeno njegovo poprsje, rad Vanje Radauša. Prema motivima životopisa Paje Kolarića, Stjepan Tomaš napisao je dramu *Miruj, miruj srce moje* koja je objavljena 2001. godine u *Književnoj reviji* broj 5.–6. (Miholić, 2009).

Franjo Ksaver Kuhač (Franz Xaver Koch) bio je hrvatski glazbeni pisac i povjesničar, melograf, folklorist, etnomuzikolog i skladatelj. Rođen je u Osijeku 20. studenog 1834. godine, a preminuo je u Zagrebu 18. lipnja 1911. godine. Rođen je u njemačkoj obitelji koja se polovicom 18. st. doselila iz Njemačke u mađarski grad Németh-Bóly, a zatim između 1828. i 1834. godine u Osijek. Osnovnu školu i gimnaziju pohađao je u Osijeku, a od 1848. do 1850. godine pripremao se za učiteljsko zvanje u Donjem Miholjcu, gdje je učio glazbu (violina, glasovir, orgulje i dr.) kod Josepha Becka (LZMK, 2021). Od 1848. do 1850. godine bio je Beckov učenik i pomoćni učitelj (Rakijaš, 1983). Godine 1850. odlazi u Pečuh, a 1852. u Peštu, gdje pohađa školu glazbenoga zavoda (*Hangászgyesületi Zenede*) i završava preparandiju. Od 1855. do 1858. godine Kuhač je živio u Osijeku i putovao u Njemačku i Austriju. U Weimaru je bio učenik Franza Liszta, u Beču uzimao satove glasovira kod Carla Czernya i bio najvjerojatnije među prvim studentima Eduarda Hanslicka iz područja povijesti i estetike glazbe. Sklonost prikupljanju narodnih pjesama Kuhač je pokazivao još u Donjem Miholjcu i Pešti, a intenzivno mu se posvetio, zahvaljujući nasljedstvu, između 1859. godine i kraja 1860-ih kada je proputovao Mađarsku,

središnju Hrvatsku, Hrvatsko primorje, Istru, Dalmaciju s otocima, Crnu Goru, Bosnu i Hercegovinu, Srbiju, Makedoniju i Bugarsku. U tom je razdoblju počeo objavljivati članke u osječkim i zagrebačkim novinama. Godine 1871. preselio se u Zagreb, a od 1872. do 1876. godine djelovao je kao učitelj glasovira i glazbene teorije u školi *Hrvatskoga glazbenog zavoda*. Do kraja života djelovao je kao slobodni glazbeni pisac i kulturni djelatnik. Između 1878. i 1881. godine objavio je 16 svezaka u četiri knjige pod nazivom *Južno-slovenske narodne popievke* s ukupno oko 1600 narodnih napjeva. U idućih 30 godina objavio je veći broj knjiga, monografija, studija, prijevoda i članaka. Posebno su vrijedne Kuhačeve knjige *Vatroslav Lisinski i njegovo doba* (1887., 1904.), *Ilirski glazbenici: prilozi za povijest hrvatskoga preporoda* (1893.), *Osobine narodne glasbe* (1905., 1908. i 1909.), prijevod *Katekizma glazbe* Johanna Christiana Lobeja (1875., 1889.) te monografije i članci *Josip Haydn i hrvatske pučke popievke* (1880.), *Franjo Krežma violinski virtuoz i komponista* (1882.–1883.), *Nova glazbena struja – njemački i sadašnji talijanski skladatelji* (1892.), *Beethoven i hrvatske narodne popievke* (1894.), *Hrvatsko glazbeno nazivlje* (1896.), *Josip Tartini i hrvatska pučka glazba* (1898.) i dr. U rukopisu su ostali nedovršeni Kuhačevi spisi *Biografski i muzikografski slovník*, *Glazbeni riečnik* i dr. Skladao je pretežno plesnu i salonsku glazbu. Kuhač je zaslužan za komparativno proučavanje narodnih pjesama, opisa i povijesti narodnih glazbala, ustanovljenja ilirskog razdoblja kao početka novije hrvatske umjetničke glazbe i izrade hrvatske glazbene terminologije. Iako je u pretjeranom domoljublju proglašavao npr. Josepha Haydna, Franza Liszta i neke druge glazbenike skladateljima hrvatskog podrijetla, to mu je još za života donijelo nesporazume i neugodnosti u domaćoj i inozemnoj znanstvenoj i kulturnoj javnosti. Kao začetnik hrvatske etnomuzikologije i glazbene historiografije jedan je od najistaknutijih hrvatskih znanstvenika druge polovice 19. stoljeća (LZMK, 2021).

Adela Deszaty rođ. **Horning** rođena je 13. listopada 1837. godine u Osijeku i preminula je nasilnom smrću, također u Osijeku, 24. veljače 1885. godine. Kći je osječkog gornjogradskog ljekarnika Josipa Horninga i Elizabete rođ. Tolfalusy. Kako je bila pripadnica imućne osječke obitelji, školovala se u stranim internatima i putem privatnih poduka u obiteljskom domu. Osobitu pažnju posvetila je glazbenoj umjetnosti na satima privatnih poduka, a u tom se glazbenom iskustvu najviše iskazala svirajući glasovir. Godine 1856. udala se za ljekarnika Stjepana Deszatyja koji je nakon vjenčanja radio u ljekarni *Spasitelj* s puncem Josipom Horningom. Njena je uloga u društvenome i glazbenom životu grada Osijeka bila aktivna. Utemeljila je osječki trio kojeg je bila članica: Adela

Deszaty (glasovir), Josip Blau (violina), Ivan Nepomuk Hummel (violončelo). S obzirom na Adelinu glazbenu suradnju s istaknutim osječkim glazbenim imenima, zapažena je i njezina uloga u razvoju i napretku glazbene kulture Osijeka. Nakon suprugove smrti 1885. godine utemeljila je *Zakladu Josipa i Jelisave Horning* te ostavila znatna novčana sredstva za osnivanje *Društva za siromašnu djecu*, odnosno dobrotvornog društva *Milodar* koje je osnovano u Gornjem gradu 1886. te je djelovalo do 1945. godine. Osnovni cilj društva bio je pomagati siromašne, ali vrijedne učenike opće pučke škole u Gornjem gradu u Osijeku. Društvo je razvilo lijepu djelatnost u obje pučke škole (u Jägerovoj i Aninoj ulici), a osnovalo je i privatnu glazbenu školu po uzoru na austrijska odgajališta za mušku djecu (*Knabenhorten*). U njima su učenike besplatno poučavali sviranju glazbala i tako ih odvikavali od skitanja i uličarenja. Tu je glazbenu školu 1913. godine polazilo čak 60 početnika i 40 naprednijih učenika koji su već nastupali na pojedinim svečanostima. Adela Deszaty ubijena je 1885. godine prilikom odlaska na molitvu u malu kapelicu kod *Kamenitog križa* (Červenjak, 2013).

Edmund Mihalović (Ödön Péter József de Mihalovich) bio je glazbeni pedagog, glasovirač i skladatelj. Rođen je u Feričancima kod Našica 13. rujna 1842. godine, a preminuo je u Budimpešti 22. travnja 1929. godine. Sin je feričanskog vlastelina Petra pl. Mihalovića (1806. – 1863.). Prvu glazbenu poduku dobio je od mjesnog feričanskog učitelja Esthera, učenika poznatoga glazbenog pedagoga Josipa Becka iz Donjeg Miholjca. Kod privatnih profesora (npr. Mihály Mosonyi) u Pešti usavršavao je glasovir, glazbenu harmoniju i skladanje. U Leipzigu, na konzervatoriju, učio je kod profesora Moritza Hauptmanna i Salomona Jadassohna. Nastavio je studije u Münchenu (prof. Peter Cornelius i Hans von Bülow), nadahnjujući se stvaralaštvom Richarda Wagnera (Lučevnjak, 2014). Od 1872. bio je predsjednik Wagnerova društva u Pešti, a 1881. ravnatelj glumačke škole (LZMK, 2021). Nakon studija radio je kao glazbeni pedagog u Budimpešti. Godine 1887. naslijedio je Franza Liszta na položaju vodećeg profesora budimpeštanske Glazbene akademije (Lučevnjak, 2014) sve do 1919. (LZMK, 2021). Budimpeštansku glazbenu akademiju podigao je na europsku razinu. Od 1898. godine bio je ministarski savjetnik. Nastupao je kao glasovirač i dirigent vlastitih skladbi. Bio je predstavnik modernog simfonijskog i dramskog stila te programne glazbe. Bio je veliki pobornik vagnerijanske glazbe, a podržavao je i razvoj mađarskog nacionalnog stila u umjetnosti. Također, skladao je opere, simfonije, manje orkestralne i vokalne skladbe te komornu glazbu. Za svoja je postignuća odlikovan 1896. godine

ordenom *Viteškog reda željezne krune III. klase*, a državno odlikovanje dobio je 1910. godine (Lučevnjak, 2014). Bio je vješt organizator, a njegova pisma i napisi svjedoče o glazbenim prilikama u Mađarskoj njegova doba. Iako nije bio pristaša mađarskog nacionalnog stila, potpomagao je nadarene mađarske glazbenike mlađega naraštaja (B. Bartók, Z. Kodály i dr.) (LZMK, 2021).

Slavka Aloysis Atanasijević bila je glasoviračica i skladateljica rođena u Osijeku 2. studenog 1850. godine, a preminula je u Beču u 29. prosinca 1892. godine. Opće i glazbeno obrazovanje stjecala je od djetinjstva pod očevim nadzorom. Osim materinskog, govorila je njemački, francuski i mađarski jezik. Učila je uglavnom privatno kod vrsnih osječkih pedagoga, tj. prirodne znanosti kod dr. Živka Vukasovića, crtanje kod slikara Huga Conrada von Hötzenborfa, pjevanje kod Ivana Nepomuka Hummela, ravnatelja *Esseker Gesangsvereina*, violinu kod prof. Teodora Machulke, zborovođe pjevačkog društva *Lipa*, a glasovir kod Đure Trišlera. U glasoviru se usavršavala sama i na studiju u Beču, a skladanje je samostalno svladala pomoću udžbenika Adolfa Bernharda Marxa (*Die Lehre von der Musikalischen Komposition praktisch-theoretisch*). Kao glasoviračica i skladateljica djelovala je najduže u Osijeku, sve do 1882. godine kadase, nakon udaje za poljskog umjetnika Andrzeja Eugeniusza Kwiatkowskog, geodete koji je bio na dužnosti u Bosni, povukla iz javnosti. Koncertirala je od 1874. godine na društvenim priredbama i u dobrotvorne svrhe u Somboru i Osijeku (koncerti *Lipe*), Novom Sadu, Subotici i Zagrebu, u plemićkom kasinu u Pešti, u Grazu i Beču, a svirala je i u lječilištima Aussee, Gleichenberg, Karlsbad, Marienbad i Bad Ischl. Uz vlastite skladbe izvodila je i tadašnje popularne skladbe. Glasovirske skladbe iz glasovirske aktivne faze, ujedno i jedine poznate, skladala je u koncertnom stilu na stare preuzete napjeve (*Na te mislim, Ustaj, ustaj mili rode, Fantazija slavenskih pjesama*). Za interpretacije, naročito vlastitih skladbi, hvalili su je suvremeni glazbeni pedagozi i umjetnici (Franjo Ksaver Kuhač, Aglaja Orgéni-Görger, Antun Schwarz i dr.). Njezino stvaralaštvo nije očuvano u cijelosti, no dio ostavštine pohranjen je u Osijeku (arhiv HPD *Lipa*), a biografska građa koju je prikupljao Franjo Ksaver Kuhač za *Biografski i muzikografski slovník* nalazi se u Zagrebu (Arhiv JAZU). Nekoliko svojih skladbi je i tiskala: *Na te mislim. Fantaisie de Concert, op. 1.; Reflets du Printemps. Polka Caprice pour piano, op. 6.; Ustaj ustaj, mili rode i duboki sam svoj stres; Chansonette Slave, op. 2* (varijacija Kuhačeve fantazije *Mi smo braća*) (Marijanović, 1983).

Dragutin Karlo Trischler bio je orguljaš, glasovirač, zborovođa, skladatelj i glazbeni pedagog. Rođen je 1. studenog 1857. godine u Đakovu, a umro je 15. kolovoza 1918. godine u Osijeku. Osnovnu glazbenu poduku dobio je od svoga

oca Ivana Nepomuka Trischlera, zborovođe i orguljaša. Već kao devetogodišnje dijete svira orgulje (Marić, 1995 prema Trischler, 2020). Osnovnu školu pohađao je u Đakovu te prvi i drugi razred (1869./70., 1870./71.) u Velikoj gimnaziji u Osijeku. Kao 12-godišnji dječak svirao je orgulje u franjevačkoj crkvi sv. Križa u Tvrđi u Osijeku da bi imao za stan i hranu. Od 1876. do 1878. godine pohađao je u Pragu Glazbeni konzervatorij. Nakon studija u Pragu vraća se u Đakovo, gdje nastavlja rad kao zborovođa u stolnoj crkvi. Od siječnja 1880. do 1884. godine bio je zborovođa u *Skladu* u Đakovu i organizirao je nekoliko koncerata godišnje. Kada je osnovano HPD *Preradović* u Đakovu u lipnju 1896. godine, Dragutin Trischler izabran je za zborovođu. Osim što je dirigirao, često je na koncertima svirao glasovir kao pratnju solo pjevačicama, četveroručno ili na drugim instrumentima. S pjevačkim zborom *Preradović* izvodio je barem četiri koncerta godišnje. Godine 1887. u Đakovu je oženio 14 godina mlađu Jozefinu Drakulić (Diklić, 2018). Nakon smrti oca Ivana Nepomouka Trischlera 1897. godine, ravnatelja zbora đakovačke katedrale, preuzeo je položaj ravnatelja zbora. Dragutin i njegova supruga Josefina sele se potkraj 1902. godine u Osijek te on daje otkaz na mjesto ravnatelja katedralnog zbora. Od 1. siječnja 1903. godine radio je kao ravnatelj zbora gornjogradske župne crkve, današnje konkatedrale sv. Petra i Pavla, sve do smrti u kolovozu 1918. godine. Osim toga bio je i orguljaš u Kapucinskoj crkvi u Gornjem gradu. Na velikim je svečanostima svirao orgulje i u gornjogradskoj sinagogi u Županijskoj ulici (Frauenheim, 1938 prema Trischler, 2020). Davao je i privatnu poduku na različitim instrumentima, svirao pratnju na nijemim filmovima u kinematografima *Royal* i *Urania* te nastupao na kulturnim priredbama. Od 1905. do 1908. godine vodio je zbor HPD *Zrinski*. S ravnajućim učiteljem Leonardom Fichtnerom osnovao je 1913. godine u okviru dobrotvornog društva *Milodar* dječju glazbenu školu i limeno-puhački orkestar. U školi su poučavali djecu u dobi između sedam i 12 godina i tako ih zadržavali od skitnje. Tim je orkestrom Dragutin Trischler udario temelj osječkoj glazbenoj školi (Trischler, 2020). Skladateljski opus Dragutina Trischlera još uvijek nije sustavno istražen. Sam autor za života iz financijskih razloga nije tiskao svoja djela, a tijekom proteklog stoljeća mnogi su notni zapisi uništeni i zaboravljeni (Diklić, 2018). Skladao je pjesme za zbor i soliste, uredio mnoge prigodnice i koračnice za pjevačke zborove, skladbe za tamburaške orkestre te mise, ofertorije i rekvijeme za crkvene potrebe. Prve skladbe skladao je već potkraj sedamdesetih i početkom osamdesetih godina 19. stoljeća. Neke od svjetovnih skladbi su: *Njoj*, *Bol bez lieka*, *Hrvatska poputnica*, *Radost i veselje*, *Ljubi me Ljubice*, *Koračnica Dunavu*, *Himna Strossmayeru*, *Ruža spava*, *Savrh brijega*, *Polet šljuka*,

Lišće, Koračnica osječkih mališana, Đakovačka koračnica, Karišik pjesama iz ilirskog doba, Potpuri narodnih pjesama i dr. Za crkvene potrebe komponirao je djela kao npr. *U slavu sv. Apostola Ćirila i Metoda, Sacris solemnis, Verbum superbum, Bože moj* i brojne druge (Trischler, 2020).

Anka Elizabeta Amalija Barbot-Krežma bila je glasoviračica i glasovirska pedagoginja rođena u Osijeku 18. studenog 1859. godine, a preminula je u Zagrebu 16. lipnja 1914. godine. Sestra je violinskog virtuozu Franje Krežme. Nakon privatne poduke u Zagrebu, kamo je s obitelji bila doselila 1866. godine, odlazi 1871. zajedno s bratom na Konzervatorij u Beč, koji završava 1875. godine. Od 1875. do 1879. godine prati brata na koncertnim turnejama u domovini i Europi, nastupajući povremeno i solistički, što je kritika povoljno ocijenila. Nakon 1879. godine nastupa samo u Zagrebu. Ona je prva među domaćim glasoviračima izvela *Glasovirski koncert u b-molu* Petra Iljiča Čajkovskoga (1892.). Bila je vrlo tražena glasovirska pedagoginja. U početku je poučavala privatno, a od 1891. godine djelovala je kao redovita učiteljica u glazbenoj školi *Hrvatskoga zemaljskoga glazbenog zavoda* (Šaban, 1983).

Franjo Krežma bio je hrvatski violinist i skladatelj. Rođen je u Osijeku 4. rujna 1862. godine, a preminuo je u Frankfurtu na Majni, 15. lipnja 1881. godine (LZMK, 2021). Njegov i glazbeni talent njegove sestre Anke potaknuli su njihove roditelje da se presele u Zagreb. Violinu je počeo učiti sa šest godina u Zagrebu kod Đure Eisenhutha i s osam prvi puta javno nastupio u Sisku. S devet godina počinje skladati (Fajdetić, 1971). Od 1871. godine studira violinu na bečkom Konzervatoriju, gdje je diplomirao 1875. godine s izvrsnim uspjehom (LZMK, 2021). Za vrijeme četverogodišnjeg studija Franjo i Anka nastupali su za ljetnih praznika učestalo u Hrvatskoj. Na završnom koncertu nagrađenih abiturijenata 15. srpnja 1875. godine Franjo je izveo virtuozni komad *Papageno – Rondo* Heinricha Wilhelma Ernsta. Dobio je svjedodžbu pune umjetničke zrelosti i zavodsku medalju (*Concurrenz – Medaille*) (Kos, 2012) s nepunih 13 godina. Nakon diplome koncertirao je sa sestrom Ankom u Hrvatskoj, Italiji, Austriji, Francuskoj, Njemačkoj, Mađarskoj i Češkoj. Od 1879. godine bio je koncertni majstor u orkestru Benjamina Bilsea (koji će se razviti u Berlinsku filharmoniju) (LZMK, 2021). Nastupao je kao solist, a ponekad i dirigirao tim orkestrom, što je potaklo Bilsea da se povuče u mirovinu i vodstvo orkestra preda Krežmi. Na turneji orkestra koja je započela gostovanjem u Leipzigu, a potom Frankfurtu na Majni, obolio je (Fajdetić, 1971) i kao devetnaestogodišnjak umro od upale mozga. Godine 1884. njegovi su posmrtni ostatci preneseni na zagrebački Mirogoj. Kritičari su ocjenjivali njegovo sviranje kao temperamentno, graciozno

i izrazito virtuozno te ga uspoređivali s Niccolom Paganinijem. Virtuozni elementi prožimaju i njegove skladbe u koje uklapa i stilizirane hrvatske narodne elemente (LZMK, 2021). Napisao je oko 100 djela za pjevanje, violinu, glasovir, komorne sastave i orkestar od kojih ih je malo tiskano (Fajdetić, 1971). Sačuvan ih je mali broj: simfonija, tri uvertire, nekoliko orkestralnih koračnica i plesova, gudački kvarteti, skladbe za violinu (npr. *Bosanski guslar, Iz Hrvatskog primorja* i dr.), zborovi i solo pjesme. Dio skladbi i dragocjena violina uništeni su u požaru u roditeljskoj kući (LZMK, 2021).

Ljudevit (Lujó, Louis) Svećenski rođen je u Osijeku 1862. godine kao **Kohn**, a preminuo je u New Yorku 1926. godine. Odrastao je u osječkom Donjem gradu u židovskoj obitelji Adolfa Abrahama i Terezije Kohn (Ricl, 2019). Pučku školu i klasičnu gimnaziju završio je u Osijeku (Stepanov, 1936). Godine 1877. osječka ga je kulturna javnost prepoznala kao vrlo nadarenog glazbenika (Ricl, 2019). Godinu dana nakon osnivanja *Hrvatskog pjevačkog društva Lipa*, 1877. organiziran je koncert u korist zaklade za prijenos posmrtnih ostataka hrvatskog pjesnika Petra Preradovića iz Beča u Zagreb. Na tom koncertu Lujó Svećenski je imao nepunih 15 godina, a tadašnja osječka kulturna javnost prepoznala je potencijal budućeg glazbenika svjetskog značaja i ugleda (Stepanov, 1936). Diplomirao je na *Hrvatskom glazbenom zavodu* u Zagrebu 1882. godine. Godine 1882. upisao se na *Sveučilište za glazbu i izvedbene umjetnosti* u Beču sa stipendijom hrvatske vlade (Ricl, 2019) u iznosu od 500 forinti na tri godine uz obvezu da će poslije bečkih studija deset godina služiti na *Zemaljskom glazbenom zavodu* u Zagrebu. Svećenski svoje bečko školovanje završava u roku i 15. srpnja 1885. godine bečki konzervatorij izdaje mu diplomu da je tečaj (studij) violine položio s izvrsnim uspjehom (Stepanov, 1936). Nakon diplome vratio se u Zagreb gdje je službeno promijenio prezime u Svećenski (i Kohn i Svećenski su izvedene riječi koje na hebrejskom i na hrvatskom jeziku znače svećenik) (Ricl, 2019). Nakon uspješnog školovanja u Beču, tadašnja hrvatska vlada oslobađa ga obveze povrata i rada na *Zemaljskom glazbenom zavodu* u Zagrebu i Lujó Svećenski donosi odluku o odlasku u Ameriku (Stepanov, 1936). Godine 1885. preselio se u Boston u Massachusettsu. Bio je osnivač čuvenog kvarteta Kneisel, a s Franzom Kneiselom bio je jedini član koji je svirao s kvartetom tijekom djelovanja kvarteta od 1885. do 1917. godine. Svirao je i u *Bostonskom simfonijskom orkestru* od 1885. do 1903. godine kao violist i violinist (Ricl, 2019). Bio je i glazbeni pedagog i autor brojnih glazbenih udžbenika. Bio je direktor njujorškog *Instituta glazbene umjetnosti* te osnivač i predavač na uglednom glazbenom institutu *Curtis Institute of Music in Philadelphia* u Philadelphiji

(Stepanov, 1936). Vjeruje se da je 1895. godine u Osijeku podigao spomen ploču u čast svom prijatelju, poznatom osječkom violinisti Franji Krežmi. Ostao je u kontaktu sa svojim rodnim gradom i obitelji do svoje smrti (Ricl, 2019). Nakon teške bolesti i nekoliko operacija, Lujo Svećenski preminuo je u New Yorku 18. lipnja 1926. godine (Stepanov, 1936). Osječki kroničar Kamilo Firinger svrstava Luju Svećenskog među najznamenitije Osječane uz Franju Kuhača i Franju Krežmu (Firinger, 1954 prema Sviben, 2016).

Vladimir Josip Viktor Hafner bio je skladatelj, dirigent i glazbenik. Rođen je u Osijeku 10. prosinca 1886. godine, gdje je i preminuo 21. rujna 1907. godine. Učio je kraće vrijeme glasovir i glazbenu teoriju kod Dragutina Trischlera, a u skladanju je bio samouk. Polazeći osječku Učiteljsku školu postao je član, a zatim i dirigent pjevačkog i tamburaškog zbora đачkog društva *Marulić* te je počeo skladati. Ubrzo je preuzeo vodstvo tamburaškog orkestra *Podravac* i s njim priredio brojne koncerte u Osijeku i okolici. Bio je i zborovođa pjevačkog društva osječkih tipografa. Godine 1905. vodio je hrvatsko tamburaško društvo u Tarnówu s kojim je uspješno koncertirao po čitavoj Poljskoj. Skladao je zborove i skladbe za tamburaške sastave (koračnice, mazurke, polke), koje su izvorno nadahnute, svježom melodikom stekle široku popularnost. Hafner je sa samo 18 godina skladao koračnicu *Slava Lisinskom*, a kasnije i druge koračnice kao što je *Strossmayerova koračnica*, *Mayerova koračnica*, *Osječke djeve*, *Đačka koračnica*, *Lovačka koračnica* te *Lijepa ciganka*. Skladao je i polke od kojih je najpoznatija *Cvjetarica*, gavottu *Vilinski ples*, mazurke *Potočnica* i *Posavkinja*. Hafner je bio vrstan tamburaš, svirač brača, što ga je potaknulo da za svoje prijatelje iz orkestrara i zborova napiše nekoliko djela. Najpoznatija su svakako *Proljetna pjesma* te *U ljetnoj noći*, *Alpinski cvijete* i polka *Roccoco*. Skladao je dvije operete *Seoska sablast* i *Veseli djaci* te objavio nekoliko članaka o tamburaškoj glazbi u časopisu *Tamburica* (Ajanović-Malinar, 2002b).

RADIONICA: STVARALAŠTVO FRANJE KREŽME KAO DOPRINOS EUROPSKOJ GODINI KULTURNE BAŠTINE 2018.

Radionica *Stvaralaštvo Franje Krežme kao doprinos Europskoj godini kulturne baštine 2018.* održana je 2018. godine u okviru *Festivala znanosti* kada se obilježavala *Europska godina kulturne baštine 2018.* Stvaralaštvo skladatelja i violinskog virtuozu Franje Krežme zasigurno je dio hrvatske te ujedno i

europske kulturne baštine. Stoga je cilj radionice bio privući pozornost učenika na važnost obilježavanja i očuvanja kulturne baštine putem upoznavanja skladateljskog rada, koncertnog djelovanja i školovanja Franje Krežme, rođenog u Osijeku 2. rujna 1862. godine. Tijek radionice prikazan je u tablici 1. Prikaz radionice može poslužiti kao primjer za upoznavanje i drugih umjetnika zaslužnih za bogato kulturno nasljeđe, ne samo slavonskog područja, već i ostalih krajeva Hrvatske.

Tablica 1. Tijek radionice Stvaralaštvo Franje Krežme kao doprinos Europskoj godini kulturne baštine 2018. (Šulentić Begić, 2018)

Uvodni dio

- Slušanje skladbe – Franjo Krežma: *Gudački kvartet br. 26: Andante*, 3. stavak.
 - Učenici će tijekom slušanja uočiti: tempo (*polagan, umjeren*), dinamiku (*tiho, srednje tiho*), izvođače (*gudački kvartet – dvije violine, viola i violončelo*), ugođaj (*ugodan, smirujući*). Nakon slušanja slijedi razgovor o uočenom.
- Ne otkrivamo ime i prezime skladatelja već dijelimo radne listiće učenicima na kojima se nalazi križaljka vezana uz glazbene pojmove s konačnim pojmom *Franjo Krežma*. Učenike pitamo znaju li tko je bio Franjo Krežma.

Središnji dio

- Slušanje sljedeće skladbe – Franjo Krežma: *Gudački kvartet br. 26: Allegro con brio*, 1. stavak.
 - Učenici će tijekom slušanja uočiti: tempo (*allegro*), dinamiku (*srednje glasno*), izvođače (*gudački kvartet*), ugođaj (*veselo, razigran*). Nakon slušanja slijedi razgovor.
- Uz pomoć prezentacije započinjemo razgovor o životu mladog skladatelja. Paralelno uz izlaganje, postupno pokazujemo dio po dio lente vremena o Franji Krežmi s najvažnijim godinama i događanjima.
 - *Franjo Krežma rođen je 1862. godine u Osijeku.*
 - *Otac je Franju poticao na glazbeno školovanje, odnosno umjesto igračaka mu je kupovao razne male instrumente i pokazivao kako se što svira i ujedno mu je bio prvi učitelj violine.*
 - *S četiri godine Franjo seli u Zagreb, a njegov otac je stekao ugled kao vrsni slastičar i u svoj dom poziva mnoge glazbenike na*

kućno muziciranje. Franjini prvi nastupi bili su upravo na takvim okupljanjima glazbenika. Do šeste godine Franju je violinu podučavao otac, a od tada profesor Đuro Eisenhuth. Mladi Franjo vježba violinu sedam do osam sati dnevno.

- *Već s osam godina (1870.) održao je u Sisku svoj prvi samostalni koncert, a na glasoviru ga je pratila njegova sestra Anka.*
- *Drugi nastup imao je sljedeće godine u Zagrebu (1871.) Na tom nastupu bio je prisutan glavni tajnik Konzervatorija u Beču koji mu je kasnije pomogao tijekom školovanja.*
- *S nepunih deset godina (1872.) polaže prijemni ispit i biva primljen na Konzervatorij (fakultet) u Beču. S njim na školovanje odlazi i njegova sestra Anka koja je bila vrsna glasoviračica. U Beču su boravili četiri godine i s 13. godina završava Konzervatorij (1875.).*
- *Za vrijeme studija Krežma povremeno nastupa u Zagrebu. Na završnom koncertu nagrađenih maturanata 1875. godine, Franjo je izveo virtuozni komad Papageno-Rondo Heinricha Wilhelma Ernsta i dobio svjedodžbu pune umjetničke zrelosti. Tada mu je put do samostalne koncertne djelatnosti bio otvoren.*
- *Najavljujemo slušanje skladbe – Franjo Krežma: Romanca u F-duru za violinu i glasovir.*
 - *Učenici će tijekom slušanja uočiti: tempo (umjeren, polagan), izvođače (violina i glasovir) i ugođaj (umirujući). Nakon slušanja slijedi razgovor o učenom.*
- *Potom razgovaramo o životu mladog skladatelja.*
 - *Od 1875. do 1879. godine bilo je razdoblje ispunjeno intenzivnom Franjinom koncertnom aktivnošću. Održao je koncerte diljem domovine i u većim gradovima Italije i Francuske, Mađarske, tj. sveukupno oko 400 koncerata, od toga preko 200 u Hrvatskoj.*
 - *Važno je gostovanje u Leipzigu 1881. godine nakon čega je slijedilo dvomjesečno gostovanje u Frankfurtu i to je bila posljednja stanica na Krežminom životnom putu jer se razbolio i preminuo s nepunih 19 godina.*
- *Prikazujemo kartu Hrvatske i Europe s označenim mjestima gdje je Franjo Krežma imao koncerte.*
- *Slijedi slušanje skladbe – Franjo Krežma: Molba.*

- Učenici će tijekom slušanja uočiti: izvođače (*ženski glas i glasovir*), tempo (*polagan*), dinamiku (*srednje glasna*). Nakon slušanja slijedi razgovor o uočenom.
- Razgovorom dolazimo do saznanja da se u Osijeku nalazi spomenik skladatelja i virtuozu koji je izgrađen krajem šezdesetih godina 20. stoljeća.
- Upoznajemo učenike s *Memorijalom Franje Krežme – međunarodnog violinističkog natjecanja mladih talentiranih violinista* koje se održava svake druge godine od 1968. godine u čast osječkog violinistu.
- Slijedi slušanje skladbe – Franjo Krežma: *Scherzino*.
 - Zadaci za učenike: tempo (*brz, poletan, pokretan*), izvođači (*violina i glasovir*), dinamika (*srednje glasna, glasna*), ugođaj (*poletan*). Nakon slušanja slijedi razgovor o uočenom.
- Upoznajemo učenike s podatkom da je Franjo Krežma ukupno skladao oko 100 skladbi.
- Između razgovora i izlaganja životopisa na prezentaciji prikazujemo fotografije.
- Završni dio
- Navodimo učenike na zaključak što sve u Osijeku nosi njegovo ime i gdje se nalazi.
 - Osnovna škola Franje Krežme, Memorijal Franjo Krežma, ulica Franje Krežme, prolaz Franje Krežme, Komorni orkestar, Društvo prijatelja glazbe,...
- Upoznajemo učenike s informacijom da je Stjepan Tomaš napisao roman *Guslač od marcipana* i posvetio ga „hrvatskom Paganiniju“, tj. Franji Krežmi i izdao ga 2004. godine.

ZAKLJUČAK

U okviru rada dat je prikaz skladatelja i glazbenika Osijeka i okolice koji su djelovali u 19. stoljeću, odnosno onih koji su rođenjem i/ili djelovanjem vezani uz Osijek i okolicu te su doprinijeli razvoju kulturne povijesti, temeljnim vrijednostima kulturnog i povijesnog identiteta Osijeka i njegove okolice kao i vidljivosti navedenih lokaliteta u hrvatskoj povijesti glazbene umjetnosti i kulture uopće. Tako su Mirko Emmerich pl. Turany i Josip Beck kao učitelji glazbe zaslužni za glazbeno obrazovanje brojnih poznatih i manje poznatih osoba toga vremena dok Dragutin Trišler i Adela Deszaty postavljaju temelje osječke glazbene škole koja djeluje i danas. Istovremeno, Anka Krežma, Franjo Krežma, Dragutin Carl pl. Turany i Slavka Atanasijević koncertno djeluju diljem Europe, a Ljudevit Lujo Svećenski na isti način djeluje u Americi te postaju predstavnici glazbene kulture ovih prostora. Barun Karlo Hillebrand von Prandau kao mecena potiče glazbeni život i glazbeno obrazovanje te je zaslužan što su u Donjem Miholjcu sagrađene orgulje koje se ubrajaju među najvrjednije u Hrvatskoj. Ivan Nepomuk Hummel u Osijeku potiče razvoj vokalne glazbe kao utemeljitelj pjevačkih društava i pjevačke poduke, a može se reći da taj trag ostaje prisutan i danas s obzirom na uspješne pjevačke zborove koji danas djeluju u Osijeku. Pajo Kolarić osniva prvi tamburaški ansambl i tako profesionalizira tradiciju slavonskoga tamburaškoga muziciranja te ne začuđuje da je baš Osijek grad u kojem se, na Akademiji za umjetnost i kulturu, osniva prvi studij tambure u Hrvatskoj. Franjo Kuhač postavlja temelje etnomuzikoloških istraživanja i utječe na stvaranje historijske muzikologije, etnomuzikologije i glazbene historiografije u Hrvatskoj. S obzirom na izložene zasluge, navedeni skladatelji i glazbenici zasigurno mogu i trebaju biti tema poučavanja u nastavi Glazbene kulture i Glazbene umjetnosti jer prema *Kurikulumu za nastavu Glazbene kulture i Glazbene umjetnosti* očekuje se da učenici uče o kulturnoj baštini (MZO, 2019). Stoga je kao primjer takvog poučavanja u okviru rada prikazana radionica čiji je cilj bio privući pozornost učenika na važnost obilježavanja i očuvanja kulturne baštine putem upoznavanja skladateljskog rada, koncertnog djelovanja i školovanja violinskog virtuozu i skladatelja Franje Krežme. Na učiteljima i nastavnicima leži odgovornost da odaberu nastavne sadržaje i aktivnosti u skladu s potrebama i interesima učenika u smjeru njegovanja i očuvanja regionalne, nacionalne, a samim time i europske kulturne baštine kako bi stekli svijest o potrebi očuvanja kulturne baštine i cijenjenja iste.

LITERATURA

- Ajanović-Malinar, I. (2002a). Hillebrand von Prandau, Karlo (Prandau). *Hrvatski biografski leksikon*. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža.
- Ajanović-Malinar, I. (2002b). Vladimir Josip Viktor Hafner. *Hrvatski biografski leksikon*. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža.
- Ban, B. (2004). Physharmonika. Otkriće u župnoj crkvi sv. Mihaela Arkandela u Osijeku (Tvrđa). *Vjesnik Đakovačke i Srijemske biskupije*, 132 (1): 49-52.
- Bezić, N. (2001). Tamburica – hrvatski izvozni proizvod na prijelazu 19. u 20. stoljeće. *Narodna umjetnost*, 38 (2): 97-115.
- Brajčić, M. (2016). Umjetnost i obrazovanje. *Zbornik radova Filozofskog fakulteta u Splitu*, (6-7): 103-126.
- Ceribašić, N. (2009). Tradicijska glazba – glazbena praksa i reprezentativna glazbena baština. U: Kusin, V. i Šulc B. (ur.), *Slavonija, Baranja i Srijem: vrela europske civilizacije: Galerija Klovićevi dvori* (str. 195-201). Zagreb: Ministarstvo kulture Republike Hrvatske: Galerija Klovićevi dvori.
- Červenjak, J. (2013). Zaboravljena osječka dobrotvorka. *Godišnjak njemačke zajednice DG Jahrbuch*, 20: 235-246.
- Diklić, B. (2018). Ta nemamo ih na pretek! *Vjesnik*, 7-8, 876: 20-24.
- Dimitrijević, J. (2010). *Povijest glazbe grada Donjeg Miholjca*. Donji Miholjac: Mit dizajn studio d.o.o., Osnovna škola „August Harambašić“, Donji Miholjac, Turistička zajednica grada Donjeg Miholjca.
- EU (2019). *Handbook for Tourism and public relations means and procedures for the touristic promotion of local cultural heritage*. Szeged: Rediscover.
- EU (2018). *Kulturna baština Europe – Komplet za nastavnike (uzrast učenika: 10 do 15 godina)*. Europska unija: Europska komisija.
- EU (2016). *Cultural Awareness and Expression Handbook*. Luxembourg: Publications Office of the European Union.
- Fajdetić, V. (1971). Franjo Krežma, hrvatski virtuoz XIX stoljeća (Povodom 90-obljetnice smrti i uoči 110-obljetnice rođenja). *Sveta Cecilija*, 41 (4): 112-116.
- Ivanković, G. (2019). Plesna dvorana u Gradskom vrtu. *Glas Slavonije*. S mreže preuzeto 15. rujna 2020. sa: <http://www.glas-slavonije.hr/kolumna/56/4920/Plesna-dvorana-u-Gradskom-vrtu-U-buducnosti-bi-joj-trebalo-vratiti-prvobitnu-namjenu>
- Kapko-Foretić, Z. (2009). Dragutin pl. Turany. U: B. Šulc i V. Kusin (ur.), *Slavonija, Baranja i Srijem: vrela europske civilizacije: Galerija Klovićevi dvori*, Zagreb, 27. travnja - 2. kolovoza 2009. (str. 255-257). Zagreb: Ministarstvo kulture Republike Hrvatske: Galerija Klovićevi dvori.

- Katalinić, V. (2020). Entertainment for officers, noblemen and citizens: three social initiators of the secular musical stage . / Razvedrilo za častnike, plemiće in meščane: trije družbeni pobudniki posvetnega glasbenega odra v Slavoniji v 19. stoljetju. *De Musica Disserenda*, 5(2): 45-54.
- Kos, K. (2012). Virtuoz svjetskog formata. *Cantus*, 174: 14. Lučevnjak, S. (2014). Zavičajni muzej Našice i glazbena baština obitelji Pejačević. *Muzeologija*, (51): 167-175.
- Majer-Bobetko, S., Blažeković, Z. i Doliner, G. (2009). *Hrvatska glazbena historiografija u 19. stoljeću*. Zagreb: Hrvatsko muzikološko društvo.
- Miholić, I. (2009). Pajo Kolarić. *Hrvatski biografski leksikon*. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža.
- LZMK (2021). *Hrvatska enciklopedija – mrežno izdanje*. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža. S mreže preuzeto 2. veljače 2021. sa: <http://www.enciklopedija.hr/Natuknica.aspx?ID=6230>
- LZMK (2013). *Proleksis enciklopedija, online*. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža. S mreže preuzeto 2. veljače 2021. sa: <https://proleksis.lzmk.hr/143472/>
- Marijanović, S. (1983). Slavka (Aloysia) Atanasijević. *Hrvatski biografski leksikon*. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža.
- Martinčić, I. (2018). Bogoslav Šulek o austrijskoj novčanoj promjeni iz 1858. godine i o njezinoj provedbi u Hrvatskoj. *Numizmatičke Vijesti*, 60 (71): 137-196.
- MZO (2019). *Kurikulum nastavnog predmeta Glazbena kultura za osnovne škole i Glazbena umjetnost za gimnazije*. Zagreb: Ministarstvo znanosti i obrazovanja.
- Njikoš, J. (1971). Pajo Kolarić. Uz 150-godišnjicu rođenja. *Zvuk*, 111/112: 34-37.
- Perčić, Lj. (2006). Prilog poznavanju glazbenog života u Valpovu od 1790. do 1825. godine u svjetlu arhivskog fonda obitelji Prandau i Norman. *Anali Zavoda za znanstveni i umjetnički rad u Osijeku*, (22): 115-139.
- Rakijaš, B. (1983). Joseph Beck. *Hrvatski biografski leksikon*. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža.
- Ricl, J. (2019). *Osijek portfolio of potential Jewish heritage related tourism products, services and attractions*. Osijek: Rediscover.
- Romolić, T. i Sršić, P. (2020). Osječko društvo od 1868. do 1914.. *Pleter: časopis udruge studenata povijesti*, 4 (4): 71-96.
- Rudolf, V. (1936). O Paji Kolariću. *Hrvatska tamburica*, 15/6: 33-34.
- Seiter-Šverko, D. (2012). Nacionalni program digitalizacije arhivske, knjižnične i muzejske građe i projekt “Hrvatska kulturna baština”. *Vjesnik bibliotekara Hrvatske*, 55 (2): 5-15.

- Stepanov, S. (1936). Svjetska karijera muzičara i pjevača Osječana. *Zbornik Arheološkog kluba Mursa*, 54.
- Sviben, T. (2016). *Glazbenici židovskoga podrijetla u sjevernoj Hrvatskoj od 1815. do 1941. godine* (doktorska disertacija). Zagreb: Hrvatski studiji.
- Šaban, L. (1983). Anka Elizabeta Amalija Barbot-Krežma. *Hrvatski biografski leksikon*. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža.
- Šulentić Begić, J. (2018). *Stvaralaštvo Franje Krežme kao doprinos „Europskoj godini kulturne baštine 2018.“ Festival znanosti. S mreže preuzeto 2. veljače 2021. sa: <https://www.bib.irb.hr/935317>*
- Trischler, E. (2020). Život i glazbena djela Dragutina Trišlera. *Osječki zbornik*, 35. 79-93. Vasilj, M. i Letina, A. (2019). Odgoj i obrazovanje za zaštitu i očuvanje kulturne baštine. *Suvremena pitanja*, 27: 11-28.
- Vidulin, S. (2020). Glazbena nastava i slušanje umjetničke glazbe u funkciji cjelovitog razvoja učenika. U: Marinković, S. (ur.), *Nauka i nastava u vaspitno-obrazovnom kontekstu* (str. 391-406). Užice: Pedagoški fakultet u Užicu.
- Vinaj, M. (2014). Glazbena ostavština Valpovačkog vlastelinstva – oslik kulturne povijesti Slavonije. *Muzeologija*, (51): 100-114.
- Živaković-Kerže, Z. (2018). Istaknuti Nijemci i Austrijanci u nazivima osječkih ulica. U: Trischler, R. (ur.), *Zbornik radova 25. Međunarodnog znanstvenog skupa “Nijemci i Austrijanci u hrvatskom kulturnom krugu”* (str. 409-422). Osijek: Zemaljska udruga Podunavskih Švaba u Hrvatskoj, Osijek.
- Živaković-Kerže, Z. (2012). Kultura življenja u gradu Osijeku. Huk bogate povijesti. *Vijenac*, 477.
- Živaković-Kerže, Z. (2004). *Osječka sjećanja i svaštice (20. stoljeće) (1. dio)*. Osijek: Hrvatski institut za povijest – Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, Slavonski Brod; Društvo za hrvatsku povjesnicu.

MUSICAL LIFE OF OSIJEK AND ITS SURROUNDINGS IN THE 19TH CENTURY: CULTURAL HERITAGE IN TEACHING MUSIC CULTURE AND MUSIC ARTS

Abstract

Due to the importance of cultural heritage as an expression of identity and as a stimulus for dialogue and understanding, but also the danger of its disappearance, education for the preservation, protection and promotion of cultural heritage is of great importance. Therefore, students should get to know the cultural heritage within art education through its various representations such as tangible, intangible, natural and digital heritage. The purpose of this paper is to point out the need to implement musicological topics in the teaching of Music Culture and Music Art as an integral part of tangible and intangible heritage, more precisely regional musical heritage. The paper will present composers and musicians from Osijek and its surroundings who worked in the 19th century, i.e. those who are related to Osijek and its surroundings by birth and / or activities. They are: Mirko Emmerich pl. Turany, Joseph Beck, Dragutin Carl pl. Turany, Marijan Jaić, Karlo Hilleprand von Prandau, Ivan Nepomuk Hummel, Pajo Kolarić, Franjo Ksaver Kuhač, Adela Deszaty, Edmund Mihalović, Slavka Aloysia Atanasijević, Dragutin Karlo Trischler, Anka Elizabeta Amalija Barbot-Krežma, Franjo Krežma, Ljudevit Lujo Svećenski and Vladimir Josip Viktor Hafner. These historical figures can be the subject of teaching in the teaching of Music Culture and Music Arts. As part of the paper, with the purpose of examples of such teaching, a workshop entitled Creativity of Franjo Krežma as a contribution to the European Year of Cultural Heritage 2018 was presented. This workshop was held as part of the Science Festival 2018, which marked the European Year of Cultural Heritage. The aim of the workshop was to draw students' attention to the importance of marking and preserving cultural heritage by getting to know the composition work, concert activities and education of violin virtuoso and composer Franjo Krežma.

Keywords: musical life of Osijek and its surroundings in the 19th century, cultural heritage, Music Culture and Music Arts teaching, students